

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk

Den russiske Revolution

Af Anna Mironowna Leepa

1917. N. 3467

Udgivet af
Socialdemokratisk Ungdomsforbund
i Danmark.

Pris 25 Bre.

VERDENSKRIGEN 1914-18

8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019372244

0224

ANNA M. LEEPA:

DEN RUSSISKE REVOLUTION

FORORD

Fru Anna Mironowna Leepa er født i Rusland, men forlod allerede som 16aarig ung Pige sit Fødeland og rejste til Zürich, hvor hun først studerede Medicin og senere Filosofi, medens hun ernærede sig ved at skrive. Senere vendte hun tilbage til Rusland og deltog i den socialistiske revolutionære Propaganda og var med i Revolutionen 1905—06. Saa lidt som de fleste af hendes Meningsfæller undgik hun at blive ramt af Czarismens brutale Regimente, og hun maatte et Par Gange vandre i Fængsler og undslap kun den sidste Straf ved at forlade Rusland. I 1910 besøgte Fru Leepa (dengang Anna Främländer) København til den internationale Kongres. I de senere Aar har Fru Leepa boet i København og været blandt de ledende indenfor den russisk-jødiske socialdemokratiske Forening dér.

Fru Leepa tilhører i organisationsmæssig Henseende den jødiske Del af det socialdemokratiske Parti „Bund“. Med Hensyn til Stillingen til Krigen slutter Fru Leepa sig fuldstændig til Organisationen „Enighed“ (den Plechanowske Retning), de saakaldte Social-Patrioter. Dette paavirker ret naturligt Fru L.s Skildring af de forskellige Grupper indenfor den russiske Arbejderbevægelse; i særlig Grad tør det formodes at være Tilfældet, hvor Talen er om den Lenin'ske Gruppe, der som bekendt er de ivrigste Fredsvenner.

DER gives i Folkenes og Staternes Liv Tider, i hvilke Maaneder, Uger, ja Dage betyder mere end Aar og Aartier i andre Tider synes at betyde. Der gives Øjeblikke i et Folks Udvikling, der ligesom pludselig udløser ganske ukendte Kræfter, ligesom pludselig afføder Bevægelser og Handlinger, som ellers syntes at være dette Folk ganske fremmede. Dette sker ikke, fordi vedkommende Folk virkelig gør Spring i sin Udvikling, ikke fordi der pludselig dukker Vidundere op, ikke fordi der sker æventyrlige, uforklarlige Omvæltninger i det psykologiske, sociale og politiske Liv. Nej, det, der ser ud som noget æventyrligt, uforklarligt, vidunderligt, er altid dybt begrundet i vedkommende Folks Udvikling, det, der „pludselig“ dukker op, har sin Forklaring i den jævne Udvikling, det utrættelige Arbejde, den Kraftanspændelse, som har varet Aar, maaske Aartier, men ikke blev iagttaget af den, der stod udenfor denne Udvikling, dette Arbejde, denne Kraftanspændelse. Saa slidfuld er ofte Arbejdet, saa smaa de Skridt, der Dag for Dag, Time for Time gøres henimod det Øjeblik, i hvilket „Vidunderet aabenbarer sig“, at de allerfleste ikke er i Stand til at registrere disse Skridt. Først naar alle de smaa Sten er samlede, og den nye Bygning rejser sig i al sin Pragt, eller først efter at alle større og mindre Sten er pillede ud af den gamle Bygningens Fundament, og denne pludselig ramler sammen, faar den store Masse Øje for, at der er sket noget storlaaet, noget man længe har ventet paa, drømt om og sukket efter.

Et slaaende Eksempel paa saadant et politisk-socialt „Vidunder“ forestiller den russiske Martsrevolution.

For knapt 2 Maaneder siden var Rusland Europas mest reaktionære Land, Europas Gensdarmes, den politiske Reaktions Bolværk. Indtil for knap 2 Maaneder siden var alt og alle, der talte Folkets og Frihedens Sag, under-

kastet den czaristiske Regerings brutale Forfølgelser. Nu regeres Rusland af et Ministerium, som mere end noget andet Lands Ministerium staar under Arbejder- og Soldatteraadets Paavirkning, nu er Rusland det Land, i hvilket endda Storfyrster af den Romanoffske Slægt erklærer, at det er en paa den mest demokratiske Maade valgt konstituerende Forsamling, der skal bestemme Landets fremtidige Regeringsmaade. Før knapt 2 Maaneder siden var alle russiske Fængsler overfyldt af politiske „Forbrydere“. Nu strømmer fra alle Landets Egne og fra alle Verdens Lande de landflygtige og landsforviste Frihedskæmpere hjem for at ofre deres Kræfter og Evner paa Fædrelandets Alter, for at være med til at bygge det nye, frie Rusland. Indtil for knap 2 Maaneder siden var Rusland det Land, hvor de ikke-russiske Nationer stønnede under nedværdigende og utaalelige Undtagelseslove, det Land, hvor 6 Millioner Jøder var berøvet de mest elementære Menneskerettigheder. Nu er Rusland det Land, der gaar i Spidsen for Gennemførelse af det nationale Selvbestemmelsesprincip, det Land, som har gengivet Finland dets gamle Frihed, har proklameret Polens Uafhængighed og har afskaffet alle nationale og religiøse Indskrænkninger.

Alt dette og meget andet, som er blevet gennemført i Løbet af to Maaneder, lyder ganske æventyrligt. Men endnu mere æventyrligt lyder maaske selve den blodløse Revolution, som har gjort en Ende paa den gamle Regime, den Ro og Værdighed, med hvilken Folkemasserne i Petrograd og Moskva og i en Række andre Byer har styret den gamle Regering, den politiske Ansvarsfølelse, som disse Masser har udvist under Massedemonstrationerne, der var foranstaltet i forskellige Anledninger.

Og dog er alt dette kun æventyrligt, hvis man tror, at det, der er sket i Marts Maaned, er kommen pludselig, kun hvis man tror, at det russiske Folk efter Rejsningen i Aarene 1905 og 1906 var vendt tilbage til det gamle Liv før denne Rejsning, kun hvis man ikke kender den vældige Udvikling, som Rusland er undergaaet i Løbet af de 12 Aar, der ligger imellem 1905 og 1917.

Vi sagde før, at det jævne, slidfulde, daglige Arbejde, som udføres af et Folk for at naa et stort Maal, kun sjældent ses af udenforstaaende. I ganske særlig Grad gælder dette Udlandets, især de vesteuropæiske mindre

Landes Forhold til Rusland. Man har i Løbet af de sidste 40—50 Aar Gang paa Gang kunnet konstatere, at Interessen for Rusland pludselig dukkede op, hver Gang den russiske Frihedskamps Bølger gik saa højt, at det saa ud, som om disse Bølger var i Færd med at skylle det gamle Regimente bort paa én Gang.

Aaret 1881, Aarene 1905—1906 og nu Aaret 1917 er maaske de eneste Aar, en jævn Dansker har en mere eller mindre levende Forestilling om. Hele den Tid, der ligger imellem 1881 og 1905, imellem 1906 og 1917, er saa lidt kendt, saa lidt nærværende, at Sammenhængen mellem Begivenhederne i alle de tre nævnte historiske Momenter fuldstændig gaar tabt.

I Virkeligheden var det, der skete i Aarene 1905—06, den direkte Følge af den lange og bitre Kamp mellem de modsatte politiske og sociale Kræfter, der fra begge Sider førtes paa Liv og Død. Den russiske Frihedsbevægelse, der var rettet imod Czarismen, begyndte allerede i 50erne af det 19. Aarhundrede og blev ført med en Energi og Offervillighed, der har aftvunget hele Verden en udelte Beundring. Og det, der er foregaaet i Løbet af de sidste 12 Aar, var kun den mest kraftfulde og mest folkelige Akt af denne Kamp, hvis første store Fase har faaet sin Afslutning i Revolutionen af 1917.

Revolutionen 1905—06.

Revolutionen i 1905—1906 var den første brede, rent folkelig politiske Bevægelse, Rusland har oplevet. Indtil den Tid blev den politiske Kamp udkæmpet dels af enkelte, heltmodige, altopofrende Personer, der søgte at erobre Friheden for Folket, dels af forholdsvis smaa Grupper hemmelig organiserede Arbejdere, Studenter og lignende, der igen ofrede alt paa Frihedens Alter. Disse forholdsvis smaa, hemmelige Organisationer vovede sig en enkelt Gang frem i Dagens Lys ved at arrangere Demonstrationer, men den store Masse af Befolkningen nærede en vis Frygt for dem, først og fremmest fordi ethvert Udtryk af Sympati for disse hemmelige Organisationer truede med de haardeste Forfølgelser fra Regeringens Side.

Først i Aaret 1905, da det nedværdigende Nederlag i Japankrigen mere end noget andet blottede den gamle

Regerings Uduelighed og Korrupcion, kunde de brede Folkelag ikke mere dølge deres Utilfredshed med de eksisterende Tilstande, først da fandt den revolutionære Propaganda og Agitation Ørenlyd i de bredeste Masser. Utaaleligheden af de gamle Tilstande trykkede det røde Banner i Folkets Haand, og en i Rusland før ukendt Bølge af Oprør mod Regeringen, der truede med at skylle Tronen og Tronens Støtter bort, tvang den daværende russiske Regering til at gaa med til Reformers, der efter deres Natur ikke var forenelige med Enevældet. I Oktober 1905 fremtvang Folkebevægelsen i Rusland et Czar-Manifest, som indeholdt Løftet om en hel Række Friheder, først og fremmest om Indkaldelsen af en Folkerepræsentation.

Rusland oplevede da for første Gang sit „politiske Foraar“, idet det saa ud til, at alle de store Kræfter, der var holdt nede i Aarhundreder, var ved at begynde at spire og gro under de Pust af Frihed, som Frihedsbevægelsens Forkæmpere havde bragt over Landet. Foraarets Bølger lod til at rive ogsaa de bedrestillede Klasser af den russiske Befolkning med. Friheds- og Arbejderbevægelsen mødte den Gang Sympati og Støtte fra baade det liberale Bourgeogi og en vistnok lille Del af Adelen.

Men . . . nu kommer vi til de historisk betingede og politisk saa betydningsfulde „men“ i den russiske Revolution af 1905. Det russiske Folk var i politisk Henseende et spædt Barn. De russiske Masser følte nok Trykket fra den gamle Regime som noget, der ikke kunde taales længere, de russiske Masser havde Kraft nok til at rejse en vældig Protest mod dette Tryk, men disse Masser var altfor lidt politisk oplyste, altfor uorganiserede og altfor lidt klare over de Maal, der skulde og kunde naas for at kunde udnytte Regeringens Svaghed og bygge det nye op dér, hvor det gamle var ved at miste Terræn.

Den fuldstændige Mangel paa offentlig Samfundsliv, som har været Ruslands Særpræg lige til 1905, havde forhindret de russiske Folkemasser i at danne sig et praktisk-politisk Syn paa de Opgaver, som skulde løses, før at Czar-Manifestet fra den 17. Oktober 1905 ikke skulde blive illusorisk. De Fordringer, der blev stillede af Folkets Førere — af de russiske Socialister — var saa yderliggaaende, at deres Realisering forudsatte ganske an-

derledes fremskredne politiske og sociale Forhold. De Reformere, som Socialisterne den Gang vilde have gennemført, var meget mere radikale, end noget andet socialistisk Parti nogensinde har opstillet til umiddelbar Realisering. Folkemasserne sluttede sig i naiv Begejstring til disse Fordringer, idet de haabede, at man lige saa godt kunde gennemføre „det hele paa en Gang“ i Stedet for at gaa den møjsommelige Vej af successive Reformere. Det er betegnende, at de russiske Socialister boykottede Valget til den første Rigsduma og først senere, da den første Duma var blevet hjemsendt, deltog i Valgene til den anden. Dette Valg viste sig at være en Overraskelse for hele Verden, og ikke mindst for den russiske Regering. Den anden russiske Rigsduma var med sine over 50 Socialister Verdens rødeste Parlament.

Dette røde Parlament og de endnu rødere Krav, som stilledes af Folkemasserne udenfor Parlamentet, virkede som en kold Skylle paa det foraarsberusede russiske Bourgeoisii. De yderliggaaende Fordringer med Hensyn til Agrarspørgsmaalets Løsning ansporede den russiske Adel til at samle sine Kræfter for at værne sig imod Faren fra Venstre. Ogsaa Regeringen, der oprindeligt havde troet paa den russiske Bondes Czarvenlighed og havde ventet, at Bondestandens Repræsentanter i Rigsdumaen vilde give Udtryk for denne Czarvenlighed, blev i højeste Grad forskrækket, da Bønderne i Dumaen i Massevis sluttede sig til Socialisterne.

Overfor „den røde Fare“ glemte Bourgeoisiet og Adelen den Kamp, de endnu for saa kort Tid siden havde ført dels mod hinanden, dels mod Regeringen. I Frygt for den altfor fordringsfulde Bondestand og den altfor socialistiske Arbejderklasse sluttedes der et rørende Enighedsbaand imellem Regeringen, Bourgeoisiet og Adelen. Storbourgeoisiet organiserede sig i et Parti, som vistnok ved sit Navn „Oktobristpartiet“ ligesom stillede sig paa Oktobermanifestets Standpunkt, men som ved sin Aktion meget snart afslørede sig som et Regeringsparti, et Parti, der sammen med den daværende Regering betragtede Oktobermanifestet som et „Ungdoms-Fejltrin, man ikke var forpligtet til at regne særligt alvorligt med“. Og støttende sig paa denne Stemning blandt de herskende Klasser begyndte Regeringen igen at sætte sig fastere i Sade-

len, saa meget des mere som ogsaa den mest radikale Del af Mellembourgeoisiet og Akademikerne, der var organiseret i Kadetpartiet (Konstitutionel-Demokratisk Parti = K. D.), udviste en temmelig svækket Iver for at opretholde sine radikale Krav. Regeringen begyndte nu paa at rydde alle Følger af „Ungdoms-Fejltrinet“ af Vejen. Den anden Duma blev ligesom den første hjemsendt, idet Regeringen foranstaltede en fingeret Sammensværgelse imod Kejseren for under dette Paaskud at sende en hel Masse socialistiske Dumamedlemmer til Sibirien. Saa udgav Regeringen en ny Lov angaaende Valgretten til Rigsdumaen, en Lov, som udelukkede de brede Folkemasser fra Deltagelse i Valgene og derved garanterede en regeringsvenlig Majoritet i Dumaen. Denne tredie Duma var endelig efter Regeringens Ønske, og den fik ogsaa Lov til at leve sin Tid ud. Oktobristerne, altsaa Regeringspartiet, udgjorde Majoriteten, og Højre var saa rigelig repræsenteret, at alle de, der vilde tale Folkets Sag, blev tyset ned. Ikke bedre var den fjerde Dumas Sammensætning. Og mens den anden Duma valgte hellere at blive sendt hjem end at give sin Sanktion til administrativ Deportation af Rigsdumaens socialistiske Medlemmer, har den fjerde Duma ikke rejst nogen nævneværdig Protest imod, at samme Skæbne ramte en Del af dens socialistiske Medlemmer.

Men — man maa kalde det Historiens Ironi eller Historiens Logik — det blev netop den fjerde, altsaa den mest reaktionære af alle russiske Rigsdumaer, som har gjort en Ende paa den gamle Regering, og det blev denne Dumas Medlemmer, som nu for hele Verden repræsenterer det nye, frie Rusland.

Udviklingen indtil 1914.

Samtidig med, at den første og den anden Dumas Hjemsendelse fandt Sted og under den tredie og fjerde Dumas direkte og indirekte Beskyttelse, foregik selvfølgelig en meget energisk Proces af Tilintetgørelsen af alle de Organisationer, som var skudt op rundt omkring i Landet for at fremme de brede Folkelags Oplysning og Organisation i politisk og social Henseende. Foreningsfrihed, Forsamlingsfrihed, Pressefrihed, den personlige Sikkerhed — det var altsammen Ting, der henregnedes

til „Ungdomssynderne“. Under de mest utrolige Paaskud blev Oplysnings- og Fagforeningerne lukkede, Aviser forbudte og Masser af Mennesker arresterede. Sandt nok lærte de brede Folkemasser, især Arbejderne, at klare sig nogenlunde mellem Skærene, men Ofrenes Tal voksede fra Dag til Dag. Fængslerne blev igen overfyldte af „politiske Forbrydere“, hvis Behandling var saa brutal, at mange af dem dreves til Selvmord! Største Delen af de Socialister, som i 1905—1906 var kommet tilbage til deres Fædreland, maatte enten flygte eller afbøde Straffe i Fængslerne og i Sibirien. Regeringen havde proklameret Principet „først Ro og saa Reformer“, og Reaktionen har aldrig raset med en saadan Kynisme som da. Den gamle Regerings to Hovedmidler, den nationale Ophidselse og Provokationen, kom til en før ukendt Magt. Hele Verden husker vel endnu den Proces, som Regeringen i Aaret 1912—13 havde sat i Scene imod Jøden Beilis for at faa de uoplyste Masser til at tro paa den middelalderlige Legende om, at Jøderne bruger Drengblod til deres Paaskebrød. Og hele Verden vil sikkert komme til at gyse af Foragt og Væmmelse, naar den russiske Okhranas (hemmelige Politi) Dokumenter engang bliver offentliggjort, saa alle kan se, med hvilken diaholisk Raffinert-hed den gamle Regerings Tjenere søgte at forpeste den Atmosfære, de russiske Frihedskæmpere aandede i. Ligesom den nationale Ophidselse, især Jødeforfølgelserne, skulde tjene til at aflede Befolkningens Harme fra Regeringen og vække i de uoplyste Masser de mest brutale Instinkter, skulde Provokatørerne tjene til at saa Mistillid og Usikkerhed i Frihedskæmpernes før saa sluttede Rækker og sørge for at komme med yderliggaaende Fordringer, fingerede eller ikke fingerede Bombeattentater og lignende, der kunde give tilsyneladende velbegrundet Anledning til at lukke Foreninger, forbyde Aviser og arrestere og deportere Masser af Mennesker, der var farlige for den gamle Regime. I Løbet af de 11 Aar, der er gaaet mellem 1906 og 1917, fejrede den gamle Regering et uafbrudt Orgie, men dette Reaktionen Orgie var præget af Følelsen „après nous le deluge“ (efter os maa Syndfloden komme). Alt det, den gamle Regering foretog sig, bidrog til at øge den jævne Befolknings Had imod denne Regering. Ethvert Opraab imod de smaa Nationer, der lever

i Rusland, virkede som et Piskeslag i Ansigtet paa den Del af den russiske Nation, der var vaagnet til national Æresfølelse, enhver afsløret Provokatør affødte et uslukkeligt brændende Had imod den Regering, der ikke alene dømte de politiske Partier til en underjordisk Eksistens, hvorved Provokationen bliver mulig, men som ligefrem dyrkede Provokationer. I Løbet af 11 Aar voksede og næredes Harmen og Hadet imod den gamle Regering i saadan et Omfang som aldrig før, i Løbet af 11 Aar hærdedes Folkets Vilje til at gøre det af med et Regeringssystem, som var en national Skændsel.

Men dette Had og denne Harme havde ikke formaaet at naa de Resultater, som vi nu ser naaet i Rusland, hvis disse 11—12 Aar ikke ogsaa havde været en Tid, i hvilken det russiske Folk har faaet Lejlighed til at lære det, man kan kalde for praktisk Politik, hvis disse 11—12 Aar ikke havde været en Tid, under hvilken det russiske Folk, uagtet alle Regeringens Chikaner, har formaaet at organisere sig saaledes, at Revolutionen, der nu er blevet gennemført, ikke alene er blevet baaret frem af Had og Harme, men ogsaa af Forstaaelse for, hvad det gælder at opnaa, og hvad der kan opnaas.

Blandt de Forhold, der i de nævnte 11—12 Aar virkede saa uhyre politisk opdragende, maa først og fremmest nævnes Valgene til Rigsdumaen og selve Rigsdumans Eksistens.

Vistnok foregik kun Valgene til den første Duma under Forhold, der gjorde en bred offentlig Valgagitation i europæisk Forstand mulig. Valgene til den tredje og især til den fjerde Duma foregik under Former, der saa godt som helt udelukkede Muligheden for en bred Agitation fra de socialistiske og radikale Partiers Side. Men hvor usle Forholdene end var, kunde Vælgerne alligevel ikke helt udelukkes fra at faa en Del politiske Talere at høre, og hvad Socialisterne ikke fik Lov til at sige, det lærte Bønderne og Arbejderne meget ofte af Højremændenes Taler, idet disse Herrers Program og Talemaader meget ofte aabnede Befolkningens Øjne for, hvorfra den største Fare truede. Hvor usle Valglovene end var, hvor uretfærdigt man end gik frem ved Organisationen af Valgkampagnen, talte selve disse Kampagners Mulighed tydelig om, at den gamle Regime, som lod sig formulere

ved Ordene „lystre og adlyde“, hørte Fortiden til. Den Kendsgerning, at een Del af Befolkningen fik Adgang til at vælge Repræsentanter i Rigsdumaen, maatte bedre end Millioner af Proklamationer havde kunnet gøre det, vise, at den anden Del af Befolkningen uden Grund og uden Ret var berøvet Adgangen til Valg. Den Kendsgerning, at Befolkningen fik Lov til at sende Repræsentanter, maatte paa den mest indlysende Maade vise denne Befolkning Meningsløsheden i og Utilladeligheden af, at denne Duma „blev jaget hjem“ af Regeringen. Den Kendsgerning, at Repræsentanterne sendtes til en lovgivende Forsamling, maatte paa den mest effektive Maade vække Forstaaelsen for, at det er Folket selv, som har at bestemme, hvilke Love det vil regeres efter.

Alt dette er jo saa indlysende, at man tidt studser over, hvorfor Udlændinge ikke har Øje for det vældige Fremskridt, Rusland i politisk Henseende har maattet gøre i Tiden fra 1905—1917. Alt det er jo Forhold, som vil gøre sig gældende i hvilket som helst andet Land.

Men nu vil vi dvæle ved et Par specifikt russiske Sider af det samme Spørgsmaal.

Rigsdumaen som Czarens Stedfortræder.

Tilstedeværelsen af en lovgivende Forsamling, altsaa af Rigsdumaen, var af ganske særlig stor Betydning i Rusland paa Grund af dette Lands uhyre Dimensioner. Tænk Dem et Rige, der omfatter et Areal, som er $1\frac{1}{2}$ Gang større end hele Europa og 42 Gange større end Tyskland, tænk Dem en Befolkning, der bestaar af 182 Millioner Mennesker, og De vil uden store Vanskeligheder forstaa, at dette vældige Rige ikke kan omfattes af den enkeltes Blik, at „Moder-Rusland“, som vi Russere saa smukt kalder vort Fædreland, er alt for stort til, at alle dets Sønner og Døtre kan have en virkelig levende Forestilling om det. Føjer man dertil, at Moder-Rusland under den gamle Regime var yderst daarlig forsynet med Samfærdselsveje, at Ruslands Sønner og Døtre til en meget stor Del hverken kunde skrive eller læse, at de altsaa var udelukket fra gennem Blade at staa i Samkvem med hinanden, saa vil man forstaa, at det for dette Land var af allerstørste Betydning at have et Punkt, hvor alle Blikke

mødtes, et Centrum, hvor alle Ønsker samlede sig, et Symbol, en saa at sige højere Enhed, der ligesom omfattede alle disse mange Millioners Viljer, alle de vældige Strækningers Repræsentanter, et Sted, hvor enhver Søn og enhver Datter af dette uoverskuelige Rige havde sin Mand, en Mand, han eller hun kendte eller om hvilken de i det mindste vidste, at han er kendt af en, de selv har set, altsaa et virkeligt konkret Menneske og ikke een af de 182 Millioner Russere. Et saadant Centrum blev Rigsdumaen til, et Sted, hvortil de fjerneste Landsbyer ofte stillede deres Bøn og Klager, et Sted, som nok var langt borte, men alligevel kunde naas igennem en af dens Medlemmer, der var „vor“ Mand.

Der er blevet saa meget skrevet og talt, og der bliver endnu saa meget talt om den russiske Bondes Kærlighed til Czaren, om at den russiske Bonde saa at sige ikke kan tænke sig Rusland uden Czar. De sidste 12 Aars Begivenheder har jo vist, at denne mystiske Czarkærlighed var noget, man mildest sagt maa kalde for en Legende. Men den Kendsgerning, at denne Kærlighed har kunnet holde sig saa mange Aarhundreder igennem, kan, efter min dybeste Overbevisning, forklares ved Trangen til at have en konkret Repræsentant for det uoverskuelige Rusland, som var ens Moder, men som man alligevel aldrig vil være i Stand til, saa at sige, at se ind i Øjnene. Czaren, han var den, man kunde faa en mere eller mindre konkret Forestilling om, een, man kunde vente sig noget af. Men, og det er meget betegnende, „til Czaren er der langt, til Gud er der højt“, hedder et russisk Ordsprog. Til Rigsdumaen var der ganske anderledes nær, og det er derfor, at den saa fuldstændig har været i Stand til at erstatte Czaren, at tilfredsstille den russiske Bondes Higen efter nogen eller noget, man kunde træde i personligt Forhold til. At Rigsdumaen vilde fremragende Politikere i Rusland troet, og at den har formaaet det ses tydeligt nok af, at Czarens Abdikation er blevet hilst med saa enstemmig Tilfredshed i hele Landet. Det, den mest energiske republikanske Agitation aldirig havde formaaet at gøre, det har Czarens „Ungdomsfejltrin“ formaaet, uden at der engang er blevet lagt Mærke til Processen. Endnu for 3—4 Aar siden mente endda

den mere moderate Del af det russiske Socialdemokrati, at det næppe var opportunt under Valgkampagnen at stille Kravet om en demokratisk Republik i Forgrunden. Nu har ikke alene Kadetpartiet optaget dette Krav i sit Program, men ogsaa Oktobristerne erklærer, at den demokratiske Republik er den for Rusland mest egnede Statsform.

At saadan en Omvæltning i et Folks politiske Stemning ikke sker paa een Nat og at den i Rusland var forberedt ved de politiske Begivenheder i Løbet af de sidste 12 Aar, har vi søgt at vise før.

Men man maa heller ikke glemme, at den gamle Regerings Bedrifter i de sidste Par Aar i allerhøjeste Grad har maattet bidrage til yderligere at fremskynde Revolution samt til at aivende hele Folkets Hjerter fra Czaren. Der er, ogsaa paa Dansk, blevet skrevet og talt saa meget om Rasputin-Historien og om alt, der hænger sammen med denne, at vi mener at kunne nøjes med at minde derom.

Men, i Overensstemmelse med det vi har søgt at bevise ovenfor, vilde Harmen imod den gamle Regering og Sympatierne for Rigsdumaen alene ikke have været nogen Garanti for Revolutionens Sejr, hvis det russiske Folk i Løbet af de sidste 12 Aar ikke havde gennemgaaet en temmelig god Skole med Hensyn til Organisation af Landets sociale Kræfter, og hvis, lad os faa sagt det med det samme, Krigen ikke havde skubbet baade Organisations- og Oplysningsarbejdet et vældigt Stykke fremad.

Hvor ussel end den russiske „Konstitution“ efter Kontrarevolutionens gentagne Togter imod denne var blevet, var alligevel Forholdene efter 1906 ikke til at sammenligne med Forholdene før. Der var naturligvis ikke nogen Pressefrihed, men alligevel har de socialistiske Blade, hvis Udgivere og Redaktører ikke veg tilbage for de største Ofre, fra Tid til anden kunnet stjæle sig til at udkomme og kalde Befolkningen til politisk Bevidsthed og Organisation. Vi havde naturligvis ikke nogen Foreningsfrihed, men alligevel har adskillige Fagorganisationer, omend med de største Vanskeligheder, formaaet at vokse sig nogenlunde stærke. Det samme var Tilfældet med en Række Oplysningsforeninger. Men ganske særlig gælder dette Andelsbevægelsen, der baade i Byerne og paa Landet har

naaet en betydelig Udfoldelse og fik en vældig baade økonomisk og opdragende Betydning. Arbejdet i alle disse Organisationer lærte de bredere Folkelag og ikke mindst Bønderne, at det i den sociale og politiske Kamp først og fremmest gælder om at skabe faste Organisationer samt om at naa til Klarhed over baade sine Maal og de Veje, ad hvilke Maalene kan naas. Man kunde ikke undgaa under dette Arbejde at faa Øje for „de smaa Fordringers“ reelle Betydning, man lærte at indse, at det ikke kunde nytte altid og evig at vedtage Resolutioner. Man var kommen til Forstaaelse af, at virkelige Skridt fremad vilde være mere værd end en Bunke meget principfaste Resolutioner.

Og allerede i Aaret 1913 og især i Begyndelsen af 1914 meldte der sig et nyt Opsving i den russiske Frihedsbevægelse, der begyndte at give sig Udslag i en hel Række Strejker, Demonstrationer og lignende fra Arbejdernes Side og i en hel Række Kongresser og Møder, der blev indkaldt af Bondestandens og Smaafolkets Organisationer. Ogsaa Dumaen begyndte at faa mere Kulør, og den Dvale-Stemning, der før havde behersket den 4. Duma, begyndte at vige Plads for en ofte meget bestemt Protesttone imod Regeringen. Det saa ud, som om Rusland igen stod umiddelbart foran en ny Folkerejsning, som om 1914 skulde blive til en Gentagelse eller rettere talt til en direkte Fortsættelse af Aarene 1905—06. Men den gamle Regering havde endnu ikke udspillet alle sine Kort, dens Mænd havde endnu saa megen Magt, at Bevægelsen blev slaaet til Jorden. Kongresserne og Møderne blev jaget hjem, Demonstranterne mødtes med Geværild, „Uro-stifterne“ sendtes til Sibirien og „Roen og Ordenen“ blev genoprettet.

Men saa kom August 1914. Krigens blodige Bølger slog ind over Rusland og indledede en ny Epoke i Ruslands økonomiske, sociale og politiske Udvikling.

Vi vil i det følgende søge at give et sammentrængt Billede af den Situation, Krigen skabte, samt af den Revolution, der for en stor Del er bleven baaret frem af Krigssituationen.

Krigen og Revolutionen.

Lige ved Krigens Udbrud var alle de, der har nøje Kendskab til de russiske Forhold, klare over, at denne Krig maatte føre til en Genfødselse af det russiske Folk. Det var klart for alle, at den gamle russiske Regering ikke vilde være i Stand til at klare Situationen, at Landets Organisation under Czarismen ikke var en Krise voksen, at Regeringen vilde være nødt til at gaa paa Akkord og tillade, at der blev oprettet en hel Række sociale Organisationer, samt at disse Organisationer vilde komme til at slaa en meget alvorlig Bresche i den gamle Statsform. Ligesaa klar var man over, at Skyttegravene og Fangenskabet i allerhøjeste Grad vilde komme til at bidrage til de brede Folkelags Oplysning, idet Skyttegravene og Fangelejrene vilde blive til det Sted, hvor den uoplyste russiske Bonde og Arbejder vilde faa Lejlighed til at leve sammen med Arbejderklassens og „Intelligensens“ (Akademikernes) mest udviklede Repræsentanter samt til gennem disse at faa den politiske og sociale Oplysning, som ellers ikke kunde finde Vej til dem, dels paa Grund af Mangel paa Forsamlings- og Pressefrihed og dels paa Grund af, at en meget stor Del af Underklassen i Rusland ikke en Gang kunde læse. Skyttegravene og Fangelejrene, det vidste vi Russere meget godt, maatte blive til en Slags Forsamlingslokaler og Foredrags-sale, i hvilke der blev ført en effektiv politisk og social Propaganda, især efter at det første Hold professionelle Officerer, der var fejtet bort af Krigens første blodige Sammenstød, efterhaanden blev erstattet af en ny Officerstab, der for Størstedelen var rekrutteret blandt Studenter, unge Advokater, Læger og lignende Folk, der tilhørte enten de socialistiske eller radikale Partier.

Det, man ikke kunde sige med Sikkerhed, var, hvorvidt Revolutionen vilde blive gennemført under Krigen eller straks efter Fredsslutningen. Det er klart, at man i Rusland nærede Betæneligheder ved, hvorvidt Landet var i Stand til at bære en Revolutions og en Krigs Rystelser paa en og samme Tid. Det er ikke saa underligt, at de borgerlige Partier prøvede at overtale den gamle Regering til at gaa paa Akkord.

Men saadan er nu en Gang Historiens Logik: den

gamle Regering, der var historisk dødsdømt, var ikke mere i Stand til at tage imod Fornuft. Omvendt: ethvert Skridt af denne Regering bragte den Afgrunden nærmere, og Stillingen blev saa kritisk, at der til Slut ikke var nogen anden Udvej, end at Folket en skønne Dag maatte erklære denne Regering for afsat og tage Landets Skæbne i sine egne Hænder.

Det, at Revolutionens sidste Akt kunde blive iværksat med saa iaa Ofre, det, at den russiske Revolution kunde blive til den mest blodløse Revolution i Verdenshistorien, kan kun forklares ved, at Landet i Løbet af de 2 $\frac{1}{2}$ Aar, Krigen havde varet, faktisk havde emanciperet sig for den gamle Regering. Hele Maskineriet — paa Transportvæsenet nær — var faktisk overtaget af Byforbundet, Semstvotorforbundet og de militærindustrielle Komitéer. Den gamle Regerings Mænd gjorde ikke andet end at lægge disse Organisationer Forhindringer i Vejen, og det er derfor, at der næsten ikke kom Uorden i Tingene, da disse forstyrrende Aander blev fjernet fra deres Pladser. Maskineriet arbejdede videre. Den nye Regerings Tillidsmænd stod disse Organisationer nær, var dem hengivne, saaledes at Omvæltningen i Virkeligheden ikke var saa stor, som det kunde se ud til for Udenforstaaende, især for Udlændinge. En unægtelig meget stor Rolle spillede ogsaa den Omstændighed, at Revolutionen i Rusland er blevet gennemført i et for Landet uhyre alvorligt Øjeblik. Den Omstændighed, at Fjenden stod foran Landets Porte, ikke saa langt fra selve Petrograd, som ikke alene er Landets Hovedstad men ogsaa Brændpunktet for Landets Frihedsbevægelse, prægede alle Revolutionens Deltagere med en næsten vidunderlig Ansvarsfølelse. Kun ved denne dybe Følelse af Ansaret overfor sit Fædreland kan man forklare, at der i Løbet af de første saa kritiske Uger ikke viste sig nogle Tegn paa Udskejelser og Ekscesser. Kun denne dybe og ædle Følelse kan give os Forklaring paa det næsten overnaturlige, der ligger i, at de vældige Demonstrationer (med Millioner af Deltagere) i Petrograd og Moskva kunde forløbe saa mønsterværdigt. Ja, det er denne dybe Alvor og vistnok ogsaa Spiritusforbudet, der har gjort, at den russiske Revolution er den skønneste og mest højbaarne i Verdenshistorien, at den russiske Revolution har aftvunget saa dyb en Be-

undring hos alle dem, der har været saa lykkelige at overvære den.

Vi har før sagt, at den organiserede Del af Arbejderklassen allerede i Aaret 1914 havde prøvet paa at rejse en stærk Klassebevægelse, men at denne Bevægelse var bleven slaaet ned ved Hjælp af Politi og Kosakker. Og da Bevægelsen i Februar 1917 igen begyndte at blive stærk, mente den gamle Regimes førende Mand, den daværende Indenrigsminister, at han kunde dræbe Bevægelsen ved at lade hele Rusland drukne i Blod. Han gav Ordre til at stille Maskingeværer op paa Tagene i Petrograd, saa det saa ud, som om der ikke var nogen Mulighed for at passere en Gade. Og allerede under selve Begivenhedernes brændende Forløb paastod en anden af den gamle Regerings tro Tjenere, Krysjanoffski, at hele denne Folkebevægelse ikke var andet end Teater, og at man bare skulde sende Kosakker ud paa Gaderne, saa fik man en Ende paa det Hele. Men mens disse Herrer udtalte disse „stolte“ Ord, havde Historien allerede fældet sin Dom over dem, og denne Doms Udøvere, Folke-masserne, beherskede Ruslands Hovedstad. Vi vil her i al Korthed gengive Begivenhedernes Gang i Tidsrummet fra den 14. (27.) Februar til den 2. (15.) Marts.

Allerede den 14. Februar, da Dumaen aabnede sin Session, havde den gamle Regering, der ventede Uroligheder, stillet Maskingeværer op paa Tage og Taarne. Men Dagen forløb rolig.

De første Tegn til en stærk Folkebevægelse viste sig den 23. Februar, idet Gaderne hele Dagen igennem spærredes af Menneskemasser, og idet der afholdtes en Mængde Møder. Politiet var alle Vegne og jagede Folk fra Møderne.

Den 24. fandt en Række Sammenstød med Politiet Sted, hvorved der var Saarede og Dræbte.

Den 25. blev alle Fabriker og Trykkerier samt Skoler og Lærestalter lukket. Gaderne var overfyldte af Mennesker. Soldaterne var blevet lukket inde i Kasernerne. Sammenstød med Politiet blev oftere. Paa en af Byens største Pladser blev der afholdt et vældigt Massemøde, paa hvilket der blev formuleret rent politiske Fordringer. Kosakkerne var ogsaa til Stede og deltog i Mødet. Ved 4-Tiden kom en Afdeling Politi paa Heste sprængende imod Mødet, men de mødte en energisk Modstand fra

Kosakkernes Side. Afdelingens Chef blev dræbt, og Be-tjentene greb Flugten.

Den 26., der faldt paa en Søndag, antog Folkebevægelsen enorme Dimensioner, og Maskingeværerne blev nu sat i Gang imod Befolkningen. Lige fra Morgenstunden begyndte den gamle Regering paa at forberede et formeligt Slag mod de Revolutionære, idet der blev an-bragt Krigstelefoner, Gevær o. lign. Men alt dette skræmte ikke Folket bort. Hele Dagen igennem faldt der Ofre, men Bevægelsen voksede fra Time til Time.

Den 27. om Morgenen spredte sig Meddelelsen om, at Soldaterne havde sluttet sig til de Revolutionær. I Løbet af Formiddagen blev Arsenalet, Petro-Paffloff Fæstningen besat og Fangerne fra en hel Række Fængsler løsladt.

Alle Vegne paa Gaderne opstillede de Revolutionære Soldater-Patrouiller. Politiet skyndte sig at gribe Flugten. Alt eftersom Bevægelsen i Petrograd voksede, begyndte ogsaa Regimenterne fra de Petrograd nærmestliggende Byer at komme til Hovedstaden.

Den 27. Februar Kl. 12 om Natten blev Rigsdumaens Eksekutivkomité dannet, og omtrent ved samme Tid op-stod Raadet for Arbejdere og Soldater. Begge disse In-stitutioner henvendte sig hver for sig med Deklarationer til Befolkningen, samtidig med at Dumaens Eksekutiv-komité sendte Telegrammer om den skete Omvæltning til alle Øverstkommanderende.

Den 1. Marts konstituerede den provisoriske Regering sig. Den 2. Marts kom, som bekendt, Abdikationen.

Denne Gang har den gamle Regerings Tjenere altsaa ikke faaet Ret. Kosakkerne og Soldaterne har stillet sig paa Revolutionens Side, og Czarismen er blevet fejlet bort for aldrig mere at vende tilbage.

Det er Ruslands Underklasse i og uden Uniform, der i Marts 1917 har erobret Friheden paa Petrograds Gader. Men, og dette maa ingenlunde glemmes, det er takket være de borgerlige Partiers stærke Organisationer, By-forbundet, Semstvoforbundet o. lign., at denne erobrede Frihed straks har kunnet faa faste Former. Det er navnlig Arbejderne og Soldaterne, der ved deres stærke Indfly-delse har formaaet den provisoriske Regering til at ud-kaste saa demokratisk et Program*), som det er blevet

*) Se Side 24.

udkastet, men det er den provisoriske Regerings Dygtighed, man maa takke for, at det i Løbet af knapt 2 Maaneder er lykkedes at gennemføre en Række saa gennemgribende og vidtgaaende Reforme, som der allerede er blevet gennemført paa de mest forskellige Omraader.

Af de borgerlige Partier, der har taget Del i Revolutionen og er repræsenterede i Regeringen, maa først og fremmest nævnes det konstitutionel-demokratiske Parti (Kadetterne), som hovedsagelig repræsenterer den dannede Del af Bourgeoisiet, „Intelligensen“.

Af de andre borgerlige Partier er Progressisterne og Oktobristerne repræsenteret i Regeringen, og nu er der dannet et nyt republikansk Parti.

De socialistiske Partier.

Hvad de socialistiske Partier angaar, saa er det jo altid en saare vanskelig Sag at faa en vesteuropæisk især dansk Socialdemokrat til at forstaa, hvordan Forholdet mellem de forskellige Strømninger indenfor den russiske Socialisme er. Sagen er nemlig den, at de russiske Socialister før Krigen aldrig har kunnet komme til at føre et normalt Liv, som politiske Partier i konstitutionelle eller demokratiske Lande gør. Den russiske Socialisme var dømt til at holde til „under Jorden“. Der har aldrig kunnet være Tale om en virkelig politisk Aktion i vesteuropæisk Forstand. Partierne, der bekendte sig til Socialismen, var i Virkeligheden ikke nogle rigtige politiske Partier, men mere eller mindre talrige Grupper af Folk, som indbyrdes var blevet enige om, hvordan de forskellige Spørgsmaal maatte blive løst, hvis de politiske og sociale Forhold var saadanne, som vedkommende Gruppe forudsætter. Det, intet Parti kan tænkes at undvære, det praktisk-politiske Livs Skærsild, erstattedes ved Citater af Marx og Engels samt ved ofte meget overfladiske eller ganske haartrukne Analogier fra Vesteuropa. Den ene Gruppe har aldrig været i Stand til at gendrive de andre Grupperes Teorier og Paastande ved at beraabe sig paa Erfaringen.

Det er derfor ikke saa underligt, at vi i Rusland ikke kan tale om eet socialistisk Parti, men om en hel Række, hinanden mere eller mindre fjendtlige, socialistiske Orga-

nisationer. Først og fremmest maa man skelne imellem to Hovedstrømninger: Den socialdemokratiske og den socialist-revolutionære.

Lad os begynde med de *Socialist-Revolutionære*, da disse er mindre splittede og derfor lettere at overskue. Hovedforskellen mellem de Socialist-Revolutionære og Socialdemokraterne er, betegnende nok, det, at Socialist-Revolutionærerne ikke anerkender den marxistiske Historieopfattelse eller rettere talt, ikke helt hylder den historiske Materialismes Teorier. Historisk set betragter dette Parti sig som den direkte Arvtager af det heltmodige terroristiske Parti „Narodnajo-Volga“, fra hvilket Socialist-Revolutionærerne ogsaa havde arvet Terror-Taktiken. Det saa i de senere Aar ud, som om dette Parti var fuldstændig døet hen efter det frygtelige Slag, Azeff-Affæren havde tilføjet Partiet.

Meget beslægtet med det socialist-revolutionære Parti er *Arbejder-Partiet* („Trudoviki“), som i Dumaen repræsenterede de socialistisk stemte Bønder. Dette Parti, som før Revolutionen ikke har spillet nogen videre betydelig Rolle, er nu rykket meget stærkt i Forgrunden, for det første fordi Jordspørgsmaalet jo, som bekendt, er det mest akutte og vigtige Spørgsmaal i Rusland, og for det andet, fordi dette Partis Leder, *A. Kerenski*, er kommen til at indtage saa ledende en Plads i den provisoriske Regering.

Den bebudede Sammensmeltning med det socialist-revolutionære Parti vil sikkert yderligere styrke dette Parti, og det er ikke usandsynligt, at der i Rusland opstaar et stærkt agrar-socialistisk Parti ved Siden af Socialdemokratiet.

Naar vi saa kommer til at maatte præcisere de forskellige Strømninger indenfor det russiske Socialdemokrati, bliver Sagen straks betydelig vanskeligere. Som bekendt bekender hele det russiske Socialdemokrati sig til den ortodokse Marxisme. Vi vil her prøve at dvæle ved de to Hovedstrømninger, som i de senere Aar har været fremme indenfor det russiske Socialdemokrati og senere ved de tre Grupper, der for Tiden udfolder en ofte meget stærkt divergerende politisk Aktion.

Alle har nu gennem Avistelegrammer faaet at vide, at der i Rusland eksisterer en Del af Socialdemokratiet, der

kaldet sig for „Bolsjeviki“. — Navnet, der betegner „Majoritet“ (fordi denne Strømning engang paa en Kongres fik de fleste Stemmer, er meget misvisende, idet „Bolsjevikerne“ kun udgør en Minoritet blandt Ruslands socialistiske Arbejdere. I Virkeligheden udgør *Mensjevikerne* Partiets Majoritet.

Det er ikke helt let at præcisere Forskellen mellem disse to Grupper, saaledes at begge Grupperne bliver tilfredse med Præcisionen. I Vesteuropa taler man meget ofte om en moderat og en radikal Fløj indenfor de forskellige socialistiske Partier, men en Dansker vilde tage højlig Fejl, hvis han troede, at de russiske „moderate“ Socialdemokrater er meget moderate. Nej, i de allerfleste europæiske Lande er vistnok de mest yderliggaaende Socialdemokrater betydelig mere moderate end Mensjevikerne i Rusland. Man har ofte i den russiske socialdemokratiske Litteratur kundt se formuleret Forskellen mellem „Bolsjevisme“ og „Mensjevisme“ derhen, at den første troede og tror paa Proletariatets Hegemoni i den forestaaende Revolution, d. v. s. faktisk paa en umiddelbar Gennemførelse af den socialistiske Revolution, mens den anden hævdede, at den forestaaende Revolution maatte blive en borgerlig Revolution. Disse to Grupperes forskellige Præmisser affødte naturligvis ogsaa en ofte meget stærkt forskellig Taktik. Bolsjevikerne lagde ifølge deres Natur mindre Vægt paa at befæste Organisationerne og talte en lang Tid udelukkende om Nødvendigheden af at forberede et bevæbnet Oprør. Mensjevikerne derimod stillede sig nærmest paa det internationale Socialdemokratis Standpunkt og lagde Hovedvægten paa Organisations- og Oplysningsarbejdet. Det maa imidlertid siges, at Mensjevikerne som oftest udmærkede sig ved en meget vaklende Taktik. De søgte ligesom at opnaa et Forlig mellem det „yderste Højre“ og „yderste Venstre“ indenfor Socialdemokratiet.

Krigen har bevirket, at de russiske Socialdemokrater, i Lighed med de andre krigsførende Landes Socialdemokrater, først og fremmest har maattet tage Stilling til Krigen og Krigsmaalene, og dette nye Spørgsmaal, der kom, i hvert Fald midlertidig, til at stille alle andre Spørgsmaal i Skygge, har affødt en ny Gruppering. I Stedet for to Hovedstrømninger har vi nu tre, idet der til Bolsjeviki og Mensjeviki er kommen en tredje Gruppe til, hvis Hovedfører er *I. Plekhanoff*.

Straks efter Krigens Udbrud har den gamle, i Internationale meget kendte og højt skattede Socialistfører, I. Plekhanoff, erklæret, at den nuværende Krig fra Ruslands Side er en Forsvarskrig samt at det i denne Krig gjaldt om at tilintetgøre den prøjsiske Militarisme, der fører Krig ikke imod den allerede ved Krigens Udbrud meget stærkt undergravede Czarisme, som de tyske Socialdemokrater paastod, men imod det Rusland, hvis begyndende stærke Udvikling Tyskland frygtede. I Overensstemmelse med Socialistførerne i andre Entente-Magter erklærede Plekhanoff, at Tysklands Sejr vil være ensbetydende med Demokratiets Nederlag og det derfor er en bydende Pligt for Arbejderklassen at gøre sit yderste for at bidrage til denne Krigs sejrige Afslutning.

Efter Revolutionen vendte Plekhanoff som en af de første hjem til Rusland og dannede her en Organisation „Enighed“, som har paa sit Program Fortsættelsen af Krigen til en sejrrig Afslutning og effektiv Understøttelse af den provisoriske Regering for saavidt som denne fastholder sit oprindelige Program.

Den anden, talmæssig vistnok største Gruppe, bliver kaldt og kalder sig selv for *Internationalister* eller *Zimmerwaldianere*. Var Mensjevikernes Taktik før Krigen præget af en meget stærk Vaklen imellem „Højre“ og „Venstre“, saa er de russiske Internationalisters Taktik præget af en endnu stærkere Vaklen. „Internationalisterne“ har i Løbet af de sidste 2½ Aar ligesom ikke kunnet bestemme sig til enten at erklære, at et Nederlag for Rusland vil være den eneste Vej til Demokratiets Sejr, eller ogsaa til at stille sig paa Zimmerwald-Konferencens mindre ensidige Program. Man har kunnet se adskillige af Mensjevismens førende Mænd snart slutte sig til Plekhanoff, snart til Zimmerwald og snart til Nederlagets Tilhængere. I den senere Tid har Arbejder- og Soldaterraadets Beslutninger ogsaa svinget temmelig stærkt imellem disse tre Hovedanskuelser.

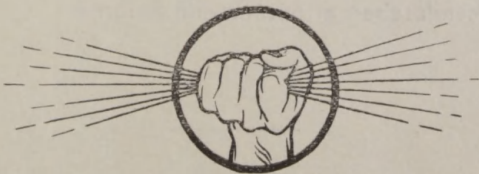
Den tredie Gruppe af de russiske Socialdemokrater repræsenteres for Tiden af Lenins Tilhængere, om hvilke det for Resten ikke er let at udtale sig, da denne Strømnings ledende Mand, *Lenin*, for ikke saa længe siden proklamerede Nødvendigheden af at starte et nyt „Kommunistisk-socialistisk“ Parti, mens han paa den anden

Side alligevel endnu anses for Føreren af i hvert Fald en Del af Bolsjevikerne.

Hovedpunktet i denne Gruppes Program var før Kri-gen den Opfattelse, at et Nederlag for Rusland vilde være den eneste Vej til at styrte Czarismen. Nu, da Revolutionen er blevet gennemført før et eventuelt Nederlag, har denne Gruppe forandret sin Taktik derhen, at den proklamerer „Fred paa Fronten, Krig i Landet“, d. v. s. kræver en umiddelbar Fredslutning og en øjeblikkelig Iscenesættelse af Borgerkrigen til Opnaaelsen af Socialismen.

Denne Strømning har næppe ret stor en Indflydelse i Landet og det kan ikke antages, at denne Indflydelse er vokset efter at Offentliggørelsen af „Okhranaen“s (det hemmelige Politis) Dokumenter har afsløret flere af denne Strømnings ledende Mænd som Provokatører, der har staaet i den gamle Regerings Tjeneste.

Naturligvis rummer Tilstedeværelsen af Lenins Gruppe en vis Fare, da den kan fremkalde en for Øjeblikket meget farlig Splittelse af Underklassens Kræfter. Men ikke desto mindre kan der ikke være Tvivl om, at den Propaganda, som Lenin fører og som i Begyndelsen bl. a. ogsaa gik ud paa at popularisere Idéen om en Separat-fred med Tyskland, møder og vil møde en resolut Mod-stand fra de organiserede Arbejderes Side. Arbejder- og Soldatteraadet har sikkert handlet i Overensstemmelse med de store Masser, naar det i sit sidste Opraab reso-lut erklærer, at Ruslands Arbejdere og Bønder tilstræber Fred, men det maa være en almindelig Fred mellem alle Nationer, udgaet af deres fælles Ønske. En Separatfred er en umulig Ting.

Den provisoriske Regerings Program.

1) almindelig og umiddelbar Amnesti for alle Personer, som har begaaet Forbrydelser af politisk eller religiøs Natur, deriblandt ogsaa terroristiske Handlinger, Militærrevolter og Brud paa Jordbrugslovene,

2) Ytrings-, Presse-, Forenings- og Forsamlingsfrihed samt Strejkeret med Udstrækning af disse Rettigheder til Militærpersoner indenfor de Grænser, som de militære og tekniske Forhold tillader,

3) Afskaffelse af alle af sociale, religiøse og nationale Grunde betingede Indskrænkninger,

4) umiddelbar Vedtagelse af Forberedelser til Sammenkaldelse af en konstitutionel Forsamling, som, grundlagt paa almindelig Stemmeret, skal indrette en Styrelse og antage en Konstitution,

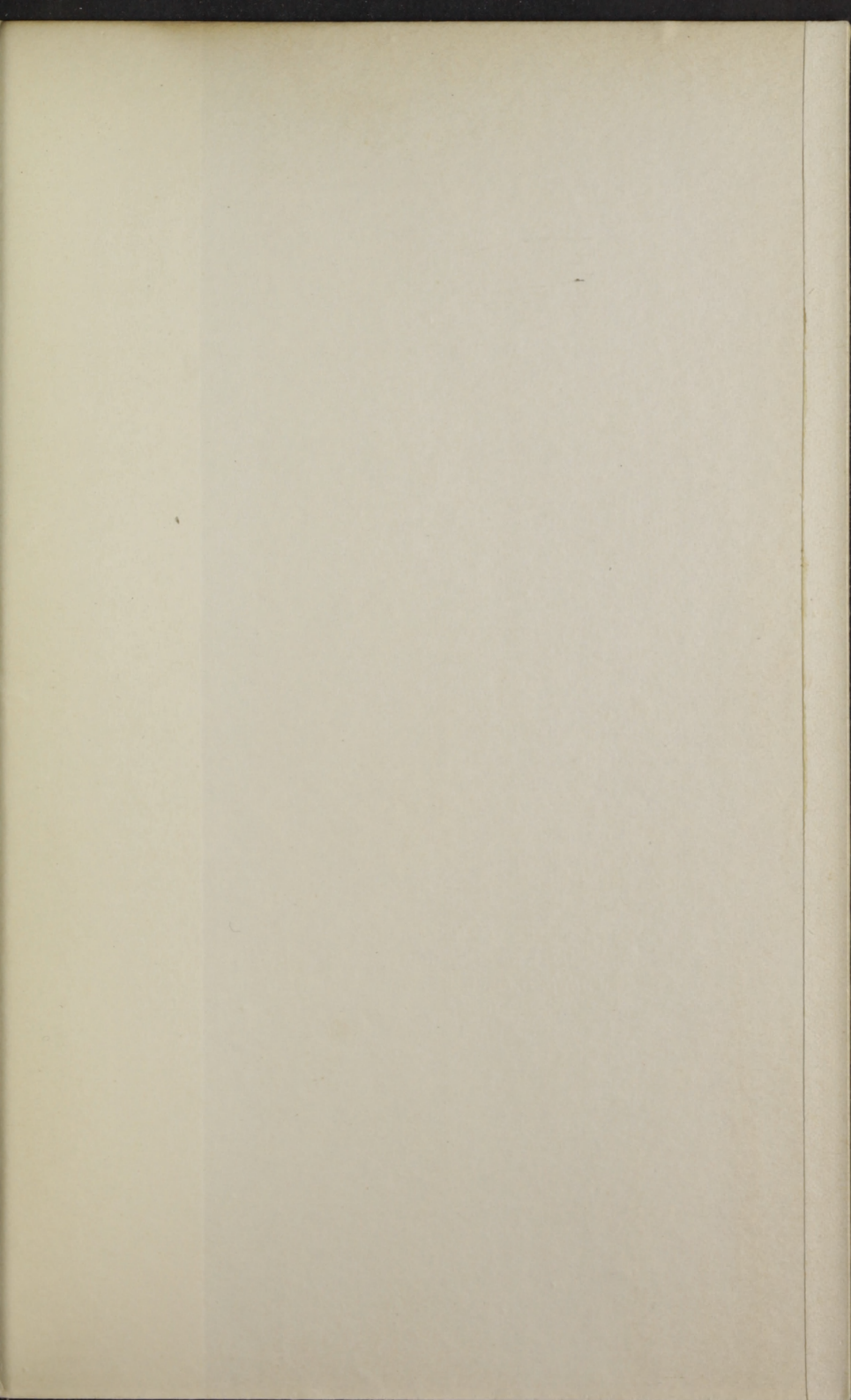
5) Politiinstitutionen erstattes med en Nationalmilitis med valgte Chefer, som er underordnet Selvstyrets Ledelse,

6) de kommunale Valg skal ske paa den almindelige Valgrets Grund,

7) de Tropper, der har deltaget i den revolutionære Bevægelse, skal ikke afvæbnes, men konsignereres til Petrograd,

8) Afskaffelse af alle Indskrænkninger for Soldater med Hensyn til de sociale Rettigheder, andre Medborgere besidder, dog kun paa Betingelse af en streng militær Disciplin i den aktive Tjeneste.

Den provisoriske Regering lægger Vægt paa at tilføje, at den ikke har til Hensigt at benytte sig af Krigstilstanden for at udsætte Gennemførelsen af ovennævnte Reformers.

» **FREMAD** «

ORGAN FOR SOCIALDEMO-
KRATISK UNGDOMSFORBUND
◉ ◉ ◉ ◉ I DANMARK ◉ ◉ ◉ ◉

Paa Socialdemokratisk Ungdoms-
forbunds Forlag er udkommen:

PARVUS:

**SOCIALDEMOKRATIET OG
PARLAMENTARISMEN**

Pris 15 Øre.

J. P. SUNDBO:

KRIG MOD KRIGEN

Pris 25 Øre.

UNGDOM UNDER RØDT FLAG

Festskrift

3. Oplag. Pris 50 Øre.

RØDE SANGE

Arbejderungdommens Sangbog

2. Oplag. Pris 15 Øre.

—
Faas i enhver socialdemokratisk
Ungdomsforening